

Arrest

nr. 59 530 van 12 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2011 waarbij de zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden en de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gelet op het tussenarrest nr. 55 518 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 februari 2011 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat S. COPINSCHI en van attaché E. DE WIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeensse origine. U woonde sinds 2000 in Georgië, samen met uw vader, M.M. (O.V. 6.420.765), uw moeder, M.M. (O.V. 6.420.778). In 2000 woonde u in Itum-Kali in Tsjetsjenië toen de oorlog uitbrak. U vluchtte met uw gezin via Ingoesjetië naar het naburige Georgië. Daar werd u erkend als vluchteling. U woonde samen met uw ouders in een private woning in Tbilisi. In 2003 verdween uw oudste broer Isa. U vermoedt dat hij zich heeft aangesloten bij de Tsjetsjeense rebellen die toen in Georgië basissen hadden. U hebt Isa sindsdien niet meer gehoord. In

2007 begon u hogere studies aan de universiteit van Tbilisi. In 2007 kregen u en uw gezin ook een 'temporary residence permit' in Georgië, een aanvullend statuut waardoor u als vluchteling dezelfde rechten verkreeg als elke andere Georgische staatsburger. Dit statuut was telkens geldig voor een periode van drie jaar en kon op aanvraag worden vernieuwd.

De situatie van u en uw gezin verslechterde door het uitbreken van de oorlog tussen Rusland en Georgië in augustus 2008. Gezien aan de Russische zijde ook een bataljon Tsjetsjenen meevocht, werden de Tsjetsjenen in Georgië als verraders bestempeld. In het straatbeeld waren racistische slogans te zien. Op 11 september 2008 werd uw vader op straat aangevallen door vier Georgiërs. Hij werd zwaar geslagen en moest worden gehospitaliseerd. U werd op de universiteit geregeld lastiggevallен en geslagen door medestudenten omwille van uw Tsjetsjeense origine. Uw moeder werd eenmaal op straat uitgescholden door Georgische vrouwen omwille van haar Tsjetsjeense afkomst.

In februari of maart 2009 werden u en uw gezin in de vroege ochtend uit uw huis meegenomen door agenten van het Georgisch 'Anti-terreur Centrum'. Rond het middaguur werd u terug vrijgelaten. In april 2009 werd uw vader gewaarschuwd dat hij het land binnen de drie dagen moest verlaten, omdat hij anders het gevaar liep om uitgeleverd te worden aan Rusland. In Georgië waren al meerdere Tsjetsjenen verdwenen, waardoor uw vader schrik had dat hem hetzelfde zou overkomen.

Op 11 april 2009 reisde u met het vliegtuig van Georgië naar Wit-Rusland. U en uw gezin gebruikten hierbij valse Russische paspoorten die u enkele jaren eerder had gekocht. Vanuit Minsk reisde u verder naar Teraspol in Polen. Aan de grens werd u tegengehouden door de Poolse autoriteiten, waarbij uw vingerafdrukken werden genomen. Op 19 april 2009 reisde u door naar België, waar u op 21 april 2009 asiel vroeg.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u verklaart dat u en uw gezin sinds 2000 in Georgië erkend zijn als vluchteling. Tot bewijs van het tegendeel, wordt u dus geacht te genieten van de bescherming van Georgië ten aanzien van uw land van herkomst, Rusland. Bijgevolg, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, bent u gehouden om te bewijzen dat de bescherming die door Georgië werd verleend heeft opgehouden. Wat betreft uw vervallen 'temporary residence permit' (TRP), een aanvullend statuut bovenop uw statuut als vluchteling, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat u dit statuut bij terugkeer naar Georgië op eenvoudig verzoek kunt hernieuwen (cf. 'Antwoorddocument GEO2010-045').

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader, M.M. (O.V. 6.420.765). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw vader.

Daarnaast verklaart u dat u en uw gezin vanwege jullie Tsjetsjeense origine het slachtoffer zijn van racisme en discriminatie in Georgië. Hoewel racisme en discriminatie afkeurenswaardig zijn, meent het Commissariaat dat de feiten die u beweert meegemaakt te hebben niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen, noch als ernstige schade kunnen worden beschouwd zoals voorzien in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Hoewel Tsjetsjenen in Georgië soms het slachtoffer kunnen zijn van occasioneel racisme door de Georgische bevolking of van discriminatie door individuele overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het beleid van de Georgische overheid gericht is op de integratie van de Tsjetsjeense vluchtelingen en niet op discriminatie of vervolging (cf. European Commission against Racism and Intolerance, 'ECRI Report on Georgia'). Waar de lokale integratie van Tsjetsjeense vluchtelingen in het verleden vaak moeizaam verliep, heeft de Georgische overheid de afgelopen jaren meerdere initiatieven genomen om ongelijkheid en discriminatie te bestrijden. Zo kregen vluchtelingen in 2007 een 'temporary residence permit', waardoor zij gelijke rechten kregen als elk ander Georgisch staatsburger. Vluchtelingen kunnen sinds april 2009 ook reisdocumenten verkrijgen waarmee zij vrij naar het buitenland kunnen reizen. De Georgische overheid zette in samenwerking met het UNHCR ook een naturalisatiecampagne op, waardoor vluchtelingen die dat wensen het Georgisch staatsburgerschap kunnen bekomen (cf. 'ECRI Report on Georgia', p. 28-29). Georgië heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de opvolging hiervan. Vooral de rol van de Georgische Ombudsman wordt geprezen door de internationale mensenrechtenorganisaties (cf. 'ECRI Report on Georgia', p. 14-15). Daarnaast bestaan ook de nodige wettelijke mogelijkheden om bescherming te krijgen en blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden door de 'General Prosecutor's Office' ingeval van racistisch gemotiveerde daden (cf. 'ECRI Report on

Georgia', p. 21). Bovendien bestaan er, met de steun van de Georgische overheid, tevens nationale en internationale organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht (cf. 'ECRI Report on Georgia', p. 15). Er bestaan dus voldoende mogelijkheden voor Tsjetsjenen in Georgië om eventuele gevallen van racistisch geweld of discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen.

Uit het bovenstaande kan geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie in Georgië in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Georgië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om deze redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en c) van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal moet bovendien vaststellen dat u en uw vader verdere stappen hadden kunnen zetten om bescherming te zoeken tegen eventuele daden van racisme of discriminatie. Wat uw problemen betreft stelt u dat u naar de directeur van de universiteit ging om te vertellen dat u door medestudenten werd geslagen. Hij vroeg u om de namen van uw belagers te vertellen, maar u kende hun namen niet. U beweert ook dat u tweemaal naar de politie ging om een klacht neer te leggen. De politie vroeg u naar de identiteit van de jongens, maar u kende hen niet bij naam. De politie vertelde u dat ze de zaak zouden onderzoeken, maar er gebeurde echter niets (CGVS 25/08/2010, p. 4). U vermoedt dat de politie weinig behulpzaam was omwille van uw Tsjetsjeense origine. Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u geen verdere stappen hebt ondernomen om het gebrek aan medewerking van de politie officieel aan te klagen. Zo had u bijvoorbeeld contact kunnen opnemen met de Georgische Ombudsman, die effectief tussenkomt wanneer de politie te weinig aandacht schenkt aan racistisch gemotiveerd geweld (cf. 'ECRI Report on Georgia', p. 21).

Wat betreft de daden van racisme en discriminatie ten opzichte van u en uw familie meent het Commissariaat-generaal dus dat uw asielaanvraag op dit punt ongegrond is.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw moeder, Y.D. (O.V. 6.420.765), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Uw Georgische 'temporary residence permit' (TRP) en uw studentenkaart staven uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Uw TRP toont aan dat u in Georgië erkend bent als vluchteling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u, gezien u in Georgië erkend bent als vluchteling, niet mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie, maar dat u wel naar Georgië kan worden teruggeleid."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn vader, M.M. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 59 527 van 12 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 oktober 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951(hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Hij vervolgt met een theoretische uiteenzetting over verschillende begrippen.

Verzoeker voert ook een schending aan van de artikelen 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een gebrek aan motivering bij de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van het principe van het "voordeel van de twijfel"; hij werpt ook een verkeerde en slechts gedeeltelijke lezing op door de commissaris-generaal van de Cedoca-documenten, gevoegd bij het administratief dossier.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal aanneemt dat van hem en zijn familie in 2000 in Georgië de vluchtelingenstatus erkend werd en dat uit door hem neergelegde documenten blijkt dat hij naast de vluchtelingenstatus geniet van een voorlopige verblijfstitel van drie jaar.

Volgens verzoeker kan volgens de commissaris-generaal deze verblijfstitel gemakkelijk hernieuwd worden door de Georgische autoriteiten.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat zijn asielaanvraag in België niet steunt op de onmogelijkheid om in Georgië een nieuwe verblijfstitel te bekommen.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn verklaringen dat hij, indien hij als erkend vluchteling naar Georgië zou terugkeren, door de Georgische autoriteiten zal uitgeleverd worden aan de Russische autoriteiten; hij stelt dat de commissaris-generaal zijn oordeel dat dit niet het geval zal zijn, baseert op het feit dat in rapporten slechts één geval aangehaald wordt van enkele Tsjetsjenen die in 2002 uitgeleverd werden aan de Russische Federatie.

Hij verduidelijkt dat de commissaris-generaal doelt op een groep van dertien personen die illegaal de grens tussen Rusland en Georgië waren overgestoken en aldaar aangehouden werden. Acht van hen werden door de Georgische overheid niet teruggestuurd en in vrijheid gesteld; twee van de invrijheidgestelden verdwenen korte tijd daarna en werden later aan de Russische kant van de grens aangehouden.

Hij stelt dat het gerucht loopt dat deze twee personen, waarvan er trouwens een als vluchteling erkend was in Georgië, door de Georgische autoriteiten aan de Russen uitgeleverd waren.

Hij stelt dat de commissaris-generaal ook aanneemt dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de Georgische en de Russische autoriteiten samenwerken in het kader van de verwijdering van erkende Tsjetsjeense vluchtelingen en om die reden zijn verklaringen dat hij in Georgië gevaar loopt, af te wijzen. Dit besluit is volgens verzoeker ingegeven door "een meer dan gedeeltelijke lezing" (zie het verzoekschrift, p. 12) van de documentatie in bezit van de commissaris-generaal en die als bijlage gevoegd is bij het administratief dossier.

Hij stelt dat uit het document "Silence kills: Abuse of chechen refugees in Georgia", opgesteld door het "Human Rights Information and Documentation Center", duidelijk blijkt dat de situatie van Tsjetsjeense vluchtelingen in Georgië zeker niet van geweld ontdaan is.

Hij stelt ook dat de commissaris-generaal in gebreke blijft enig document bij te brengen dat zijn besluit in de bestreden beslissing staakt dat het weinig waarschijnlijk is dat er in het kader van de verwijdering van Tsjetsjeense vluchtelingen, een samenwerking bestaat tussen Georgische en Russische autoriteiten.

Hij besluit dat wat dit betreft, de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is en aldus de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 schendt.

Op het besluit dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn verklaringen dat hij aangehouden is geweest door het Anti-terreur Centrum in Georgië gezien hij dit niet heeft vermeld bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordt verzoeker dat dit verhoor afgenomen werd in afwezigheid van een advocaat zodat het onmogelijk is om na te gaan of dit verhoor wel correct is verlopen en de asielzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was volledig zijn asielmotieven op te geven; dat het verhoorverslag door de asielzoeker ondertekend werd, is volgens verzoeker irrelevant.

Aangaande de afwezigheid van bewijs van zijn beroep op een organisatie verwijst verzoeker naar een "Notification" van 27 september 2010 uitgaande van "NGO Former Political Prisoners for Human Rights" in Georgië, waaruit zou blijken dat hij zich effectief gewend heeft tot voormelde organisatie en dat hij ernstig gevaar loopt, in geval van terugkeer naar Georgië, om te worden uitgezet naar de Russische Federatie.

Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij alsook zijn familieleden in Georgië slachtoffer zijn geweest van racisme en discriminatie zowel vanwege de autoriteiten als de lokale bevolking, wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal erkent dat in bepaalde gevallen Tsjetsjenen slachtoffer zijn van racisme en discriminatie en dat de Georgische overheden trouwens maatregelen hebben genomen om de integratie

van legaal in Georgië verblijvende Tsjetsjenen te vergemakkelijken en vormen van racisme en discriminatie te bestrijden.

De commissaris-generaal onderstreept volgens verzoeker dat Tsjetsjeense vluchtelingen in Georgië voorlopige en hernieuwbare verblijfstitels kunnen bekomen, zelfs het staatsburgerschap, en in geval van racisme en/of discriminatie aan de Georgische overheid om bescherming kunnen vragen.

Volgens verzoeker stelt de commissaris-generaal ook dat hij op geen enkele manier heeft aangetoond dat de Georgische overheden zouden geweigerd hebben hem te helpen omwille van zijn Tsjetsjeense origine.

Verzoeker voert aan dat deze standpunten niet geldig gemotiveerd zijn.

Hij verwijst naar de "UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", waarin volgens hem gesteld wordt dat zo de asielzoeker het voorwerp is geweest van bepaalde maatregelen die op zichzelf niet als vervolging kunnen worden bestempeld, er zich in zekere gevallen andere omstandigheden kunnen toevoegen zodat de diverse elementen van de situatie samen genomen, bij de kandidaat-vluchteling een gesteltnis teweegbrengen waaruit kan afgeleid worden dat hij vervolging vreest. Hij verwijst naar het rapport van 28 april 2010 van ECRI waaruit volgens hem blijkt dat de actuele situatie van Tsjetsjeense vluchtelingen in Georgië verre van idyllisch is en de Georgische overheden verscheidene maatregelen dienden te nemen om discriminatie en racistische uitlatingen te bestrijden.

Hij stelt dat de commissaris-generaal nalaat met stukken te bewijzen dat de klachten dienaangaande van Georgische vluchtelingen effectief behandeld worden door de autoriteiten.

Verzoeker voert ook aan dat de commissaris-generaal het bestaan in zijnen hoofde van het lopen van een risico op ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet geldig weerlegt zodat dit wetsartikel geschonden is.

Verzoeker stelt dat een administratieve beslissing gemotiveerd moet zijn overeenkomstig de verplichtingen van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Hij besluit dat in acht genomen wat voorafgaat, de commissaris-generaal ten onrechte lastens hem een beslissing "van intrekking van het statuut van vluchteling" (zie het verzoekschrift, p. 20) heeft genomen.

Hij vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen, hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing nietig te verklaren en terug te sturen naar de commissaris-generaal "voor verdere informatie" (zie het verzoekschrift, p. 20).

2.2. Waar verzoeker een schending aanvoert van het "voordeel van de twijfel", wordt vastgesteld dat hij deze schending niet uitwerkt. De Raad gaat er derhalve niet op in.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

2.4. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: “Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”

2.5. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet.

Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend.

De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. Overigens kan worden gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.6. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

2.7. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Georgië als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat hij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen, noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg heeft verzoeker er geen rechtstreeks belang bij dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.9. Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker betreft in functie van het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtmotief uit Georgië niet steunt op de onmogelijkheid voor verzoeker om voor zichzelf en voor de leden van zijn gezin, een nieuwe verblijfstitel te bekomen (zie het verzoekschrift, p. 11), wel door zijn vrees dat hij, als erkend vluchteling, door de Georgische autoriteiten zal worden uitgeleverd aan de Federaal Russische autoriteiten.

Hij verwijst naar een voorval dat zich in 2002 heeft voorgedaan en dat hij hoger heeft beschreven.

De commissaris-generaal hecht volgens de Raad terecht geen geloof aan de verklaringen van verzoeker dat hij het risico loopt door de Georgische autoriteiten te worden uitgeleverd aan de Federaal Russische autoriteiten.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Uit de rapporten van internationale organisaties waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat er geen gevallen bekend zijn waarbij erkende Tsjetsjeense vluchtelingen door de Georgische autoriteiten aan Rusland zouden zijn uitgeleverd.

Uit de rapporten van internationale organisaties blijkt dat er in 2002 inderdaad enkele Tsjetsjenen door Georgië aan Rusland werden uitgeleverd.

Het ging om vijf mannen van een groep van dertien Tsjetsjenen die illegaal de grens met Georgië hadden overgestoken.

De overige acht personen vochten hun uitlevering met succes aan bij het Georgisch Hooggerechtshof en werden daarop in 2004 in vrijheid gesteld.

Twee van hen, I. K.(...) en T. B.(...), verdwenen kort na hun vrijlating en werden enige tijd later door de Russische autoriteiten aan de grens met Georgië opgepakt.

In de Tsjetsjeense gemeenschap in Georgië gingen geruchten de ronde dat deze twee mannen illegaal door de Georgische autoriteiten aan Rusland werden uitgeleverd, wat met klem werd ontkend door de Georgische president Mikheil Saakashvili. Saakashvili vermoedde dat deze personen strijders waren die opnieuw de grens met Rusland probeerden over te steken (cf. ‘Silence Kills: Abuse of Chechen Refugees in Georgia’ & ‘Chechens in Georgia in Fear of ‘Secret Extraditions’’).

Er moet worden benadrukt dat géén van deze Tsjetsjenen als vluchteling was erkend in Georgië. Daarenboven blijkt uit de rapporten dat er in de periode van mei 2006 tot september 2009 géén gevallen bekend zijn van (legale of illegale) uitwijzing, uitzetting of refoulement van Tsjetsjeense vluchtelingen uit Georgië (cf. ‘Algemeen Ambtsbericht Georgië’).

Uw bewering als zouden Tsjetsjeense vluchtelingen in Georgië tot op heden door de Georgische autoriteiten uitgeleverd worden aan Rusland, wordt dus tegengesproken door de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Bovendien lijkt uw bewering dat de Georgische autoriteiten samenwerken met Rusland wel erg onwaarschijnlijk in het licht van de recente politieke en militaire gebeurtenissen.

De spanningen tussen Georgië en Rusland, die al opliepen sinds de Rozenrevolutie in 2003, escaleerden in augustus 2008 tot een open oorlog tussen beide buurlanden.

Ook na het sluiten van het vredesakkoord blijft de relatie tussen Georgië en Rusland verzuurd. Het feit dat Rusland grote delen van het Georgische grondgebied bezet houdt en het feit dat Georgië het lidmaatschap van de NAVO ambieert, zorgt ervoor dat de relatie tussen beide landen vijandig blijft.

In deze context lijkt het heel erg onwaarschijnlijk dat de Georgische autoriteiten zouden samenwerken met Rusland voor de uitlevering van Tsjetsjeense vluchtelingen.”

De gefaxte "Notification" van 27 september 2010 uitgaande van "NGO Former Political Prisoners for Human Rights", die ter adstructie van het verweer toegevoegd werd aan het verzoekschrift, vermeldt dat "the Chechen refugee, M. M.(...), lived in Georgie since.... to years. While living in Georgia he was threatened by the representatives of the authority of Georgia. Government of Georgia brought the case of Chechen refugees before the Russian law. The Chechen refugees sent to the Russian government were arrested for the illegal intersection of the frontier. Later in the prisons of Russia these refugees were tortured and they were in inhuman condition. We think that if any country extradites the Chechen refugee, M. M.(...), to Georgia, he will be in danger of bringing his case before the Russian law, which may cause the fact of his torture." (eigen vertaling: "De Tsjetsjeense vluchteling, M.M.(...) leefde in Georgië sinds.... tot jaren. Terwijl hij in Georgië leefde werd hij bedreigd door vertegenwoordigers van de Georgische overheden. De regering van Georgië onderwierp de zaak van Tsjetsjeense vluchtelingen aan de Russische wet. De Tsjetsjeense vluchtelingen werden er onder de bevoegdheid gesteld van de Russische regering en werden gearresteerd voor het illegaal overschrijden van de grens. Later werden deze vluchtelingen in de gevangenissen van Rusland gefolterd en in inhumane omstandigheden vastgehouden. We zijn van mening dat indien een land de Tsjetsjeense vluchteling, M.M.(...), uitwijst hij het gevaar loopt dat zijn zaak onder de Russische wet zal worden beslecht wat de oorzaak zal zijn van foltering".)

De Raad stelt vast dat, daargelaten de vraag of enige bewijswaarde kan worden verleend aan een faxbericht, de in deze "Notification" vervatte informatie over de houding van de Georgische autoriteiten in strijd is met de informatie die de commissaris-generaal over dit voorval bezit en die specifiek aangeeft wat er in 2002 is gebeurd. De Raad laat deze informatie prevaleren op de inhoud van het faxbericht.

De specifieke informatie van deze notificatie met betrekking tot verzoekers probleem "Terwijl hij in Georgië leefde werd hij bedreigd door vertegenwoordigers van de Georgische overheden" doet de waarheid geweld aan.

Hieromtrent moet worden vermeld dat noch verzoeker, noch zijn vrouw en oudste zoon, bij hun verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, melding maakten van het feit dat hij en zijn gezin door het Georgisch Anti-terreur Centrum zouden zijn meegenomen, en van de vrees om uitgeleverd te worden, maar enkel gewag maakten van racisme en discriminatie in Georgië.

Het verweer in het verzoekschrift dat er bij dit verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen advocaat aanwezig was en het bijgevolg totaal onmogelijk is om na te gaan of de verklaringen van de asielzoeker wel degelijk correct waren opgenomen, wordt door de Raad niet aanvaard.

Inderdaad wordt vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist dat hij over zijn vrees om uitgeleverd te worden, niet gesproken heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zo er geen betwisting is, is de in het verzoekschrift aangevoerde "onmogelijkheid" om na te gaan of de verklaringen van de asielzoeker wel degelijk correct werden opgenomen, zinloos.

Het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij aangehouden was door het Anti-terreur Centrum in Georgië -de voormelde "Notification" drukt zich uit in de bewoordingen: "Terwijl hij in Georgië leefde werd hij bedreigd door vertegenwoordigers van de Georgische overheden"-, is juist; inderdaad keert de niet-vermelding van dit toch belangrijk element bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken -ook zijn vrouw en oudste zoon lieten dit na te vermelden- zich tegen zijn geloofwaardigheid.

In de tekst van voormelde notificatie kan trouwens ook geen bewijs worden aangetroffen, in strijd met wat verzoeker laat gelden (zie het verzoekschrift, p. 16), dat hij en zijn gezin bij een NGO klacht hebben neergelegd naar aanleiding van hun aanhouding door het Anti-terreur Centrum.

Ook is het ongeloofwaardig zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt dat verzoeker de arrestatie door het Anti-terreur Centrum niet juist chronologisch kon situeren dan in maart 2008 of in februari of maart 2009.

Waar verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal in gebreke blijft enig document bij te brengen dat het besluit in zijn beslissing staat dat het weinig waarschijnlijk is dat er een samenwerking bestaat tussen Georgische en Russische autoriteiten in het kader van de verwijdering van Tsjetsjeense vluchtelingen, keert hij de bewijslast om.

Uit de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier, blijkt dat er de voorbije jaren geen enkel geval is geweest waar verzoeker op doelt.

Zo hij vreest een uitzondering te zullen zijn op de algemene regel is het aan hem om dit aannemelijk te maken.

Waar verzoeker beweert dat het Commissariaat-generaal "een meer dan gedeeltelijke lezing doet van de documentatie in haar bezit" (zie het verzoekschrift, p. 12), toont hij zulks geenszins in concreto aan.

Het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker geen vrees moet koesteren om als erkend vluchteling te worden uitgeleverd, blijft derhalve behouden.

Wat het door verzoeker voorgehouden racisme en discriminaties betreft, verwijst de Raad naar de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing.

Het besluit van verzoeker onder verwijzing naar de "UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", en naar het rapport van 28 april 2010 van ECRI dat de actuele situatie van Tsjetsjeense vluchtelingen in Georgië "verre van idyllisch is en dat nog verscheidene maatregelen dienen genomen te worden door de Georgische autoriteiten teneinde discriminatie en racistische uitlatingen te bestrijden" (zie het verzoekschrift, p.19), weerlegt de motivering van de bestreden beslissing niet dat er voor Tsjetsjenen in Georgië voldoende mogelijkheden bestaan om eventuele gevallen van racistisch geweld of van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen.

Verzoeker toont ook niet aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet schendt. Voormeld artikel bepaalt dat: "Bij het beoordelen of de vrees voor verzoeker gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale, of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven".

De Raad stelt vast dat verzoeker dit artikel niet betreft op de motivering van de bestreden beslissing, noch op zijn relaas.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij ten aanzien van zijn land van gewoonlijk verblijf, te dezen Georgië, vervolging dient te vrezen in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

2.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreft, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal niet op een deugdelijke manier het lopen op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling heeft weerlegd.

Verweerder stelt terecht dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde feiten als deze ingeroepen tot steun voor zijn vraag om erkenning van de vluchtelingenstatus.

Deze feiten werden op goede gronden deels ongeloofwaardig en deels ongegrond bevonden.

Op grond van het geheel van deze motieven kan worden gesteld dat verzoeker niet aantoont dat er elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.11. Het besluit van verzoeker dat (zie het verzoekschrift, p. 20) de commissaris-generaal ten onrechte lastens hem een beslissing "van intrekking van het statuut van vluchteling (sic)" heeft genomen, is foutief.

Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op correcte wijze genomen is en afdoende gemotiveerd.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

dhr. M. BONTE,

dhr. F. TAMBORIJN,

mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,

rechter in vreemdelingenzaken,

rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER